

тель, това ей сега да ти подпиша съ две ржце. Запомни днешния ден и тия мои думи.

Азъ почувствахъ, че очитъ ми се изпълватъ съ сълзи и за да си скрия лицето, отпуснахъ го върху лакета си. Въ тая минута ужасно страдахъ, че нѣма да стана художникъ. — Да обичамъ толкова да рисувамъ, да кроя своето бждеще като художникъ и изведнажъ да се разбере, че ще стана писателъ — не художникъ. Какъ ще стана писателъ, когато то е най-мъжкото нѣщо? При тая мисль азъ наволя заревахъ. Азъ се прощавахъ съ художеството, като се лишавахъ отъ единъ идеалъ тѣй дълго захранванъ и пазенъ.

Но Шойлевъ пакъ заговори:

— Разбирамъ, че ти искашъ по-скоро художникъ да бждешь, отколото писателъ. Твоя воля. Може и художникъ, макаръ, че таланта ти друго подсказва. Всѣко старание се увѣнчава съ успѣхъ, даже при минимални дарби. Но ако питашъ мене, азъ въ твоео лице виждамъ единъ бждещъ писателъ. За менъ е съвсемъ ясно. Но защо се смущавашъ, че нѣма да бждешь художникъ? Като писателъ ти ще вложишъ въ работитъ си и цвѣтове и линии и перспектива, ще вложишъ художеството изцѣло тамъ. Въ твоитъ мисли и чувства, които ще разгрѣщашъ предъ читателя, ще се

виждатъ всичкитъ изкуства. Нима има нѣщо по-хубаво отъ това?

Азъ жадно поглѣщахъ думитъ му, за да мога да намѣря малко утеха следъ току що нанесения ударъ.

Но ето, минаха години. Сега азъ виждамъ че, съмъ постигналъ напълно своя идеалъ. Право каза тогава учителя Шойлевъ. И днесъ моята най-голяма радостъ просвѣтва, когато пишейки своя книга, азъ успѣвамъ да вложя въ нея боитъ на спектакъра, тоноветъ на музиката и красотата на чудния български езикъ.

Прочее да живѣятъ изкуствата! Безъ тѣхъ нѣма пѣсень, нѣма картина, нѣма приказка.

ДОБРИ НЕМИРОВЪ

ЗАВОЯТЪ НА ЧЕРНА

Завоятъ на Черна! О, име печално,
О, споменъ тѣжовенъ за жертви безбройни!
О, гробъ ненаситенъ, погълнатъ безжално
Сърдцана витязи крилати и знойни!

Завоятъ на Черна! Каква скръбъ дълбока
И гордостъ свещена се буди въ духътъ ни
За дивни усилия въ борбата жестока.
За подвизи славни, за лаври безсмъртни!

Завоятъ на Черна! Възторгъ безконеченъ
На вѣра и младостъ, на духове смѣли.
Българо, гордѣй се! Увий вѣнецъ вѣченъ
На твоитъ герои при Черна умрѣли!

ИВ. ВАЗОВЪ